

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΟΙ ἔτρεξαν ὄλοι πρὸς τὸ κεφαλόσκαλο γὰρ νὰ δοῦν ποὺς ἀνέβαινε... Ἦταν τάχα ὁ Κουτριάν κ' ὁ Ρουλταμπιλ; Ἦ ἦσαν οἱ ἄλλοι... Κρατοῦσαν ὄλοι τὰ περιστροφά τους στὰ χέρια τους κ' ἀποδοχόθησαν λίγο, ὅταν τὰ βήματα τοῦ ἀνέβαιναν τὴ σκάλα, ἔγερσαν ζωντὰ στὴν πόρτα. Πίσω τους, ὁ στρατηγὸς Τρεπιτσώφ καθότανε γαλήμιος στὴν πολυθρόνα του. Ἡ πόρτα ἀνοίξε τέλος κ' ὁ Ρουλταμπιλ κ' ὁ Κουτριάν, μπαίνοντας μίση, εἶδαν ὄλους μὲ πρό-

σωμα νεκρῶν, ἀμύλητους κ' ἀκίνητους... Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, νὰ κίνηῖ μὰ κίνησι, ὅσο ἡ πόρτα ἔμενε ἀνοιχτὴ ἀκόμα... Τέλος, ὅταν οἱ νεκρομένοι ξαναζέλισαν τὴν πόρτα πρὸς τους, ὄλοι τοὺς φώναξαν μὲ ἀγωνία:

— Ἐ, λοιπόν;... Ἐ, λοιπόν;... Σώστε μας... Ποῦ εἶνε... Συγγνώμης ἡ Ματρένα πήρε παράμερα τὸ Ρουλταμπιλ καὶ τὸν ζέτεσε:

— Μικρὲ μου ντσιοβοῦ, λατρεντέ μου ἄγγελε, σὺ ποῦ ἔσωσες τὸ στρατηγὸ τέλος φορεὶ ὡς τώρα, σῶσε τον καὶ πάλι γὰρ τὴν ἀγάπη τῆς Παναγίας!..

Τότε ὁ Ρουλταμπιλ, ποὺν γλωμιὸς καὶ ποὺν γαλήμιος, εἶπε: — Εἶνε ποὺν ἀπλό αὐτὸ ποῦ θὰ κάνουμε!.. Βρισκόμαστε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς δύο σκάλες, ἐπιβλέποντας καὶ τὴ μὴ καὶ τὴν ἄλλη... Θὰ πάω λοιπὸν νὰ τοὺς πάρω καὶ θὰ τοὺς ἀνεβάσω ἀπὸ τὴ μὴ σκάλα, ἐνὸς ἐοῖσι θὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὴν ἄλλη...

Διάβολε!.. Αὐτὸ ποῦ πρότεινε ὁ Ρουλταμπιλ ἦταν ἓνα πράγμα τόσο ἀπλό, τόσο ἀπλό!.. Πῶς τόσο ἀνθρώποι δὲν τὸ εἶχαν σκεφτῆ τὸ ση ὅρα τώρα!.. Πῶς;.. Γιατί; Γιατί ὄλος ὁ κόσμος εἶχε χάσει τὸ μισό του ἐκτός ἀπ' τὸ μικρὸ λατρεντό ντσιοβοῦ!..

Μὰ ἔξαφνα συνέβη καὶ, στὸ ὅτιο ὁ Ρουλταμπιλ δὲν εἶχε ὑπολογίσει, ὁ στρατηγὸς σηζώθηκε καὶ εἶπε ἐπίσημα:

— Ἐγράσατε ἓνα πράγμα, νεαροῦ μου φίλε: ὅτι ὁ στρατηγὸς Τρεπιτσώφ δὲν κατεβαίνει ποτὲ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας!

Ἀνοίγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὄλοι κίτταξαν οασπισμένοι τὸν στρατηγὸ, σάν ν' ἀναρωτιόντονταν μίπως εἶχε τελλελαθῆ.

— Τί εἶπες, Φεόντο; τρανίσει ἡ Ματρένα.

— Εἶπα, ἀπάντησε ὁ στρατηγὸς, ὅτι ἀρκετὰ βίασηξε αὐτὴ ἡ ζωὸ μωδιά! Ἀφοῦ ὁ κ. Κουτριάν δὲν ἠπόρεσε νὰ συλλάβῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κ' ἀφοῦ κ' ἐκεῖνοι δὲν ἀποφασίζουν νὰ τελεωσοῦν τὴν δουλειά τους, θὰ πάω μόνος μου νὰ τοὺς πιάξω ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου!..

Καὶ ἐπεχείρησε νὰ κινήῖ μερικὰ βήματα... Μὰ δὲν εἶχε τὸ πλαστοῖνι του καὶ κλονίστηκε ἀμέσως... Τότε ἡ Ματρένα Πέτροβνα ὄρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά της, σάν νὰ μὴ ζήγησε πὸ πολὺ ἀπὸ φτερό...

— Ὅχι ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας! Ὅχι ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας! μωγγαίσε ὁ ἐπίσημος στρατηγός.

— Θὰ κατεβῆς, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Ματρένα, ἀπὸ κεῖ ποῦ θὰ σὲ κατεβάσω ἐγὼ!..

Καὶ, κρατώντας τον πάντα στὴν ἀγκαλιά της, τὸν ἔπληξε ὡς τὸ βάθος τοῦ διαρκείσματος, ἐνὸς συγχρονος φώναξε στὸ Ρουλταμπιλ:

— Κατέβα κάτω, μικρὲ ντσιοβοῦ, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ!

Ὁ Ρουλταμπιλ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς

τὸ κεφαλόσκαλο κ' ἔξαφανίστηκε στὴ σκάλα, ἐνὸς ὄλοι οἱ ἄλλοι, διέσχιζαν τὸ δωμάτιο τῆς τοιαύτης καὶ τὴν κάμαρη τοῦ στρατηγοῦ, ἔχοντας ἐπιζεγαλιῆ τὴ Ματρένα Πέτροβνα μὲ τὸ πολίτιμο φορτίο τῆς...

Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς εἶχε βάλει κώλας τὸ χεῖρ του στὸν περιφρημο στήτη τῆς πόρτας τοῦ κεφαλόσκαλου γὰρ νὰ τὸν τραβήξῃ καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὅταν ἔξαφνα γύρισαν ὄλοι τὰ κεφάλια τους, ἀνοίγοντας ἓνα πλῆθμα πρὸς τους. Ἦταν ὁ Ρουλταμπιλ ποῦ ξαναγύριζε.

— Ἄ ἐν εἶνε πειρὰ στὸ σαλόνι! τοὺς φώναξε.

— Δὲν εἶνε πειρὰ στὸ σαλόνι! ἐπανέλαβαν ὄλοι. Ποῦ εἶνε λοιπὸν; Ὁ Ρουλταμπιλ ἔδειξε τὴν πόρτα, τὴν ὁποία ἐτοιμαζόντουσαν ν' ἀνοίξουν κ' ἀπάντησε:

— Ἴσως πρὸς ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρτα! Προσέχετε!..

Μὰ ὁ Ἐρμιολά θὰ ξέρι ἴσως ποῦ εἶνε, εἶπε ὁ Κουτριάν. Ἴσως νὰ ἔργαν, βλέποντας πὸς ἀνακαλύφτηκαν.

— Λολοφόνησαν τὸν Ἐρμιολά! ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπιλ.

— Λολοφόνησαν τὸν Ἐρμιολά! ἐπανέλαβαν ὄλοι μὲ φρίκη. — Εἶδα τὸ πτώμα τοῦ ἔαυλομένου στὴ μέση τοῦ σαλονοῦ, σκόθοντες πρὸς ἀπ' τὴ σκάλα... Μὰ αὐτὸ, δὲν ἦσαν πειρὰ στὸ σαλόνι!.. Καὶ φοβῆμα μίπως πέστε ἀπάνω τους, ἀνοίγοντας αὐτὴ τὴν πόρτα, γιατί ἠμπορεῖ νὰ κατέβῃ στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας...

Μὰ ἀνοίχτε λοιπὸν τὸ παράθυρο, Κουτριάν!.. Καὶ φωνάζτε τοὺς ἀνθρώπους σας νὰρθοῦν νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν! φώναξε ἔξω ἀπὸ τὴ Ματρένα.

— Ἄν τὸ ἔκανα αὐτὸ, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Κουτριάν, θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σάν νὰ ἔδινα τὸ σῆνυμα τοῦ θανάτου!..

— Ἐ! Τί περιμένουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γὰρ νὰ μᾶς σκοτώσουν! μωγγαίσε ὁ Φεόντορ Φεοντόροβιτς, βρισκὸν πὸς ἄργουὺν πολὺ... Μὲ τ' αὐτὴς, Ἰβάν Πέτροβιτς...

Πράγματι, τὸ πρῶσοτο τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς εἶχε γίνει γλωμιὸ σάν νεκροῦ. Εἶχε στήριξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ φαινόταν ν' ἀκοῖνη πράγματα ποῦ οἱ ἄλλοι δὲν τὰ ἄκουγαν... Ἐξαφνα ἀνορθώθηκε καὶ πρῶγοντας ὄλους ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρη τοῦ στρατηγοῦ, φώναξε σάν τραλὸς μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τῆς κόγχης τους:

— Εἶν' ἐκεῖ! Εἶν' ἐκεῖ!..

Ὁ Θανάσιος Γεώργιεβιτς ἀνοίξε τότε ἓνα παράθυρο καὶ τρανίσει:

— Ἐγὼ πηδάω ἀπὸ δὸ!..

Μὰ ὁ Θανάσιος Τσιγκιζὸφ τὸν σηζώρησε, λέγοντας του:

— Ἐγὼ δὲν ἀφήνω τὸν Φεόντορ Φεοντόροβιτς... Θὰ πεθάνω μαζί του!..

Τότε ὁ Θανάσιος ντραίτησε, ὅπως ντραίτησε κ' ὁ Ἰβάν κ' ὄλοι τρέμοντας, μὰ ἠρωκὰ, σηζήτηκαν γύρω ἀπ' τὸ στρατηγὸ, λέγοντας:

Θὰ πεθάνουμε μαζί! Θὰ πεθάνουμε μαζί! Ὅπως ζήσαμε μαζί μὲ τὸν Φεόντορ Φεοντόροβιτς, θὰ πεθάνουμε μαζί του!..

— Τί περιμένουν; Μὰ τί περιμένουν; μωγγαίσε ὁ στρατηγός.

Ἡ Ματρένα Πέτροβνα ἔνοιωσε τὰ δόντια της νὰ χιπιθοῦν ἀσυγκράτητα.

— Περιμένουν νὰ κατεβῆτε, ἀπάντησε ὁ Κουτριάν.

— Ἐ, λοιπόν, ἂς κατεβῆτε!.. Πρέπει νὰ τελεωνοῦμε!.. πρόσταξε ὁ Φεόντορ.

— Ναι! Ναι! φώναξαν κ' ὄλοι οἱ ἄλλοι. Φτάνει πειρὰ!.. Φτάνει πειρὰ!.. Κι' ὁ Θεὸς, ἡ Παναγία κ' οἱ ἅγιοι ἂς μᾶς προστατεύσουν!.. Ἄς κατεβῆτε!..

Ἔτσι ὄλος ὁ ὄμιλος ἔφτασε στὸ μεγάλο κεφαλόσκαλο μὲ κινήσεις μεθυσμένων, μιλιώντας ὄλοι μαζί καὶ λέγοντας πράγματα ποῦ κανεὶς τους δὲν τὰ καταλάβαινε... Ὁ Ρουλταμπιλ προηγήθηκε σάν ἀνιχνευτῆς, κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, ἔτριξε μὴ ματιὰ στὴν προπεταρία, δρασκελίσσε τὸ πτώμα τοῦ Ἐρμιολά, μπῆκε μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, στὸ δωμάτιο τῆς

Ἡ Ματρένα πήρε παράμερα τὸν Ρουλταμπιλ

Νατάσας, είδε όλα τα δομάτια έφημα και ξαναγύρισε στη βεράντα αναπηδώντας, τη στιγμή που οι άλλοι κατέβαιναν τη σκάλα, γύρω απ' τ' Ο Φεόντορ Φεοντόροβιτς...

Ο φερότερο, του όποιου τα βλέμματα έφραχναν όλες τις σκοτεινές γωνιές, δέν είχε προσέξει ακόμα τίποτε ύποπτο, όταν, ξαφνα, καθώς βρισκόταν στη βεράντα, είδε τις σκιές του ένός γιατρού κάτω απ' τη μεγάλη σκάλα... 'Αιέσας φώναξε ο' αυτός που κατέβαιναν τη σκάλα :

— Ε ί ν ε ς α τ ω α π ' τ η σ κ α λ α ! !

Έκεινο που συνέβη τότε έπ'αντο στη σκάλα, ο Ρουλιτσιπύλ τ'ό είδε σαν μι' όπτασία, την όποια δέν ξεχασε σε όλη του τη ζωή...

Μέ την κραυγή που έβγαλε, όλοι στάθηκαν, αφού πρώτα έκαναν έξ έντοικτον μι' κίνησι προς τα πίσω. 'Ο Φεόντορ Φεοντόροβιτς, ο όποιος βρισκόταν πάντοτε στην άγκυλιά της Ματρώνας, φώναξε :

— Ζήτω ο Τσάροσ !

Τότε όλοι οι άλλοι που ο φερότερο περιμενε να τους διη να φεύγουν ξετρεφλάμενοι είτε προς τη μι' μεριά, είτε προς την άλλη, να αρχινωται έξ'αλλοι απ' τη σκάλα η να ξαναγυρίζουν επάνω, έγκαταλείποντας τ' Ο Φεόντορ και τη Ματρώνα—τότε όλοι τους αντίθετος μαζεύτηκαν γύρω απ' τ'ό στρατηγό, σαν ένα άποστασιμα ήρωών, στη μέση, γύρω στην σημάια...

'Ο Κοιτωριάν βάδιζε μπροστά... Πίσω του όλοι οι άλλοι, μετά τ'ό πρώτο σταμάτημά τους, έξακολούθησαν να κατεβαίνουιν ά ο γ ά τ ά τρομερά σκαλοπάτια, πάνω απ' τ'ό θάνατο, τραγουδώντας : 'Ο Θεός σώσει τόν Τσάρο...

Και, ξαφνα, ένας τρομακτικός, ένas αφάνταστος χροτός ακούστηκε που ξεσπασε τόν ουρανόν και τη γη και τ' αυτά του Ρουλιτσιπύλ κ' όλοκληρο τ'ό σπίτι φάνηκε σαν να τινάξεται στόν άερα... 'Η σκάλα ύψώθηκε μέσ' απ' τις φλόγες και τους καπνούς κ' ό ήρωικός θυλος που τραγουδούσε : ε'Ο Θεός σώσει τόν Τσάρο ! > χάθηκε σε μι' φοβητή άποθέσσι...

V

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΝΑΤΑΣΑ ;

Την άλλη μέρα έξακριβώθηκε ότι είχαν γίνει συγχρόνως δύο έραήξεις, μι' κάτω από κάθε σκάλα. Οι δύο μηδενιστά, όταν άντελήφθησαν από τους άνεζάλινες και τους επιτηρούσε ο 'Ερμιολάι, οίχτηκαν σιωπηλά έναντιον του, ένó περνούσε μπροστά τους, έχοντας γυρισμένη τη ράχη του προς αυτούς. Τόν είχαν στραγγαλίσει κ' ένα χορδόνι. 'Επειτα χωρίστηκαν και πήγαν και στάθηκαν ο ένas κάτω απ' τη μεγάλη σκάλα κ' ό άλλος κάτω απ' τη σκάλα της ίσπρεσίσις, άποκλείοντας έτσι και τις δύο καθόδους τού άπάνω πατώματος.

Τώρα, η έπανλις τού στρατηγού Τρεμπασόφ είχε μεταβληθή σε έρεϊπα που άχνιζαν. 'Οπόσο, έπειδή η ζωντανές βόμβες είχαν έξαρηγή χωριστά, τ'ό άποτελέσιμα της καταστροφής ήταν μικρότερο απ' αυτό που θα προκαλούσαν άν έσκαζαν κ' η δύο συγχρόνως... Κανένas δέν σκοτώθηκε, εκτός από τους δύο μηδενιστάς, τών όποιων με δυσκολία ξαναβρήκαν μερικές πολιτοποιημένες σάρκες.

Τ'ό Ρουλιτσιπύλ τόν πέταξε η έραήξις έξω στόν κήπο και στάθηκε άσχετά ειταγής, ώστε να σηκωθή κατασκακατεμένος, μι' χωρίς ούτε μι' γαρντινιά. 'Ο όμιλος που άποτελούσαν ο Φεόντορ Φεοντόροβιτς και οι φίλοι του σάθηκε ως εκ θάυματος. 'Η σιδερένια σκάλα, στην όποια βρισκόνοιτοσαν, είχε σηκωθή ψηλά και καθώς ξανάπεσε κατακομματιασμένη, τούς σκέπασε όλους, προστατεύοντάς τους θυως έτσι από την άρχική δύναμη της βόμβας.

Τους άνέσπρωαν μέσ' απ' τα έρεϊπια, χωρίς θανάσιμα τραύματα. Τού Κοιτωριάν είχε και τ'ό ένα του γέρι. 'Ο Θανάσις Γερόργεβιτς είχε σκασιεντή στη μητη και στα δύο μάγουλα. 'Ο 'Ιβάν Πέτροβιτς είχε χάσει τ'ό ένα του αυτί. Πι'ό σοβαρά τραυματισμένος απ' όλους ήταν ή Θαδαίσις Τσιχνικώφ που είχε σπάσει και τα δύο του πόδια.

Τ'ό παραδόξο ήταν ότι μέσ' απ' αυτά τ'ό σφοδρ' έραήσιων πο-

ρουσιάστηκε πρώτη η Ματρώνα Πέτροβνα, κρατώντας πάντα τ'ό στρατηγό στην άγκυλιά της. 'Η γενναία γυναίκα είχε ξεμείνει με μερικά άγκυλάτια κ' ό στρατηγός, από τυχερός απ' όλους, δέν είχε πάθει άπολύτως τίποτε...

'Ο Ρουλιτσιπύλ, καθώς και οι άλλοι τραυματίαι, μεταφέρθησαν σε μι' γειτονική έραπια. Μά μόλις συνήλθε από τόν τρομερό αυτό έραήσι, τ'ό έσπασε από κει... Ακούσαν έλλοιχρόνως, γιατί δέν είχε σκοτωθή... 'Εναίσιθε τώρα ότι τα γεγονότα ήσαν άνωτέρα απ' αυτόν... Και θεωρούσε, άπολύτως, τόν έαυτό του έπαθινο για όλη την καταστροφή. Μ'ε ποι' άγωνα είχε ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση όλων, που τούς θεωρούσε ως δικά του θύματα...

'Ο Φεόντορ Φεοντόροβιτς παραλήροσε τώρα, προφέροντας έκατό φορές την ώρα τ'ό όνειο της Νατάσας, η όποια δέν είχε έμμανιστή καθόλου... Αιτήν, ο Ρουλιτσιπύλ τη θεωρούσε άθώα... Μήπως θυσις ήταν έννοχη ;

— 'Ω ! 'Αν η Νατάσα είχε έμπιστοσύνη σε μένα ! 'Ω ! 'Αν μου μιλούσε ! φώναξε, έφρόνοντας τα χέρια του προς τόν ουρανόν. Τίποτε απ' όλ' αυτά δέν θα συνέβαινε ! !

Μά που ήταν τώρα η Νατάσα ; Τί έκανε ; 'Α ! 'Αν μπορούσε να τ'ό μάθη αυτό...

'Οι' αυτά συλλογιζόταν ο Ρουλιτσιπύλ καθισμένος στις όχθες τού Νέβα, όμι μαζωτά απ' τα έρεϊπια της βύλλας τού στρατηγού Τρεμπασόφ που κάπνιζαν. 'Ετσι μονολογούσε με τ'ό κεφάλι του φιλογομένο...

Και, ξαφνα, άνεζάλινε τα ίχνη της Νατάσας, τα ίχνη που είχε αφήσει κατά τη φεγή της, μετ'ά τ'ή σκηνή η τ'ό δηλητηριόιο και π'ό τ'ής έξαρηξέως... 'Αλήθεια, κάποια τρομερή σινοχη φαινόταν σαν να έπαύρη άνάμεσα στα δύο αυτά γεγονότα... Γιατί η σπηγή τού δηλητηριόιο μπορούσε περιήρμη να είνε ένas πρόλογος της τελικής άποέρας, μι' πρόβρασι για την άφιξη τών δύο γιατροών...

'Α ! Νατάσα, Νατάσα, ζωντανό μυστήριο, περιστοιχημένο ζωλάς από τόσους νεκρούς ! !

Κοντά στα έρεϊπια της βύλλας, ο Ρουλιτσιπύλ, από διάφορα ίχνη που είδε, σχημάτισε τη βεβαιότητα ότι ένas μικρός θυλος είχε σταθή εκεί τ'ό προηγούμενο βράδυ, προεργόμενος από τ'ό γειτονικό διάσο, στο όποιον και ξαναγύρισε. Μπορούσε κ' έβλεπε ακόμα με μι' σχετική ένκοχία τα ίχνη αυτά της προηγούμενης ημέρας, γιατί, έξ' άφορηξής της άποπέρας, οι άπτινωμαίος που άγρυπνούσαν έξ' απ' τη βύλλα, είχαν άπαγορεύσει στους περιήρμους να πλησιάζουν...

'Ο Ρουλιτσιπύλ ζήτησε με προσοχή, τ'ά πολιματημένα ζώδια που τα σπασμένα κλαδιά κ' απ' αυτό κατάλαβε ότι κάποια πάλη είχε γίνει εκεί πέρα...

Διακρινόντοισαν περιήρμη στο μαλακό χώμα τα ίχνη τών κοιτηρών μπειτιών της Νατάσας, άνάμεσα σε βαρετά άνδρικά πατήματα.

'Ο Ρουλιτσιπύλ έξακολούθησε τις άνεξήτησις του, νοιούθοντας την καρδιά του να φουσιώρη όλοια και π'ό πολύ. Είχε τη συνείσθησι πως θ' άνεζάλιντε κάποια ζωονόγια δυνατρία... Τ'ά ίχνη προχωρούσαν κάτω απ' τα δέντρα, προς την όχθη τού Νέβα. Σ' ένα θάμνο, είδε ένα κομμάτι ήράσιματος ξεσπασμένο γυναικείο φέρεμα και κατάλαβε ότι μεγάλη πάλη είχε γίνει εκεί... Κλαδιά πολλά σπασμένα βρισκόνοιτοσαν σωριασμένα καταγής...

'Ο φερότερο έξακολούθησε να προχωρή... Στην όχθη της λίμνης, όλα τα ίχνη τ'ό της Νατάσας δσο και τών άνδρών σταματούσαν, πράγμα που φανέρωνε ότι όλοι είχαν μπη μέσα σε κάποια βάρκα...

— Απήγαγαν τη Νατάσα ! φώναξε τότε γεμάτος άγωνα. 'Α ! δυστυχισμένος που είμαι... 'Οι' αυτά γίνονται έξ' αιτίας μου ! ! έξ' αιτίας μου ! ! έξ' αιτίας μου ! ! Θ έ λ ο υ ν ν ά έ κ δ ι κ ή σ ο υ ν τ'ό θάνατο τού Μιχάλη Κορσακώφ, για τόν όποιο θεωρούν τη Ν α τ ά σ α ή π έ ρ θ υ ν ο. Γι' αυτό την άπήγαγαν... (Ακολουθεί)

'Εξακολούθησαν να κατεβαίνουιν όργα τ'ά τρομερά σκαλοπάτια